

10. Крупка Ю.М. Ліцензування господарської діяльності в Україні: коментар законодавства, судова практика . Ю.М. Крупка. – К. : Юрінком Інтер, 2010. – С. 298.

11. Деревянко Б.В. Ліцензування як засіб регулюючого впливу держави на діяльність навчальних закладів. Форум права: – 2011. С. 167-178.

Карасьова Ганна Ігорівна

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Карпенко Роман Валерійович

викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ЕЛЕКТРОННИЙ ДОГОВІР

Технологічний прогрес знаходиться у стані постійного розвитку. Ще 10 років тому комп'ютер та інтернет були предметами розкоші, а сьогодні вони є доступними для кожної людини. Такий швидкий прогрес призвів до того, що відносини почали виникати у віртуальному просторі і з'явилась необхідність врегулювати такі відносини.

Цивільний оборот вже давно використовує електронні документи, тому не дивно, що сьогодні велика кількість договорів укладається в електронному вигляді за допомогою всесвітньої мережі інтернет. [3, с. 226]. Договір вважається укладеним, якщо сторони у належній формі погодили між собою його істотні умови. Погодження цих умов відбувається у процесі переговорів, які передують укладанню договору. Загальний порядок укладання договорів регулюється статтями 638-650 Цивільного кодексу України [1; 2, с. 47].

Основним способом укладання договорів в Інтернеті є електронний обмін даними. Електронний обмін даними (Electronic data interchange) – засіб, за допомогою якого компанії можуть використовувати мережі для ділової взаємодії. Такий обмін даними забезпечує оперативну взаємодію торговельних партнерів, клієнтів, постачальників, посередників та інших на всіх етапах підготовки, укладення і реалізації договору. [4, с. 248]. У вересні 2015 року було винесено зміни до статті 639 Цивільного кодексу України [1] які визначали форму укладення електронних договору. Хоча, фактично, електронний договір становить певний електронний документ який зберігається на певному матеріальному носії, ч. 2 ст. 639 Цивільного кодексу України тепер зазначає, що договір укладений за допомогою інформаційно-телекомунікаційних систем, вважається укладеним у письмовій формі [1].

Проте залишається ряд проблем пов'язаних із електронними договорами. Головною серед них є проблема підписання електронних договору. Юридична особа, як правило, користується для підписання електронних документів, електронним підписом чи його функціональними еквівалентами. Однак не кожна фізична особа має такі інструменти, тому вони обмежуються статтею 642 Цивільного кодексу України: якщо особа, яка одержала пропозицію укласти договір, у межах строку для відповіді вчинила дію відповідно до вказаних у пропозиції умов договору, яка засвідчує її бажання укласти договір,

ця дія визнається прийняттям пропозиції. Через це переговори по підписанню договору затягуються [1; 3, с. 216]. Проблема ідентифікації суб'єкта який укладає електронний договір через Інтернет виникає у зв'язку з тим, що сторони договору можуть взагалі не вступати один з одним в особистий контакт. Через це не можливо бути повністю впевненим у достовірності інформації, що передається за допомогою інтернету. Також виникає проблема у встановленні дієздатності особи яка буде укладати інтернет договір. [4, с. 248].

Перевагою електронного договору є те, що він може укладатись на великих відстанях, без потреби зустрічі сторін. Також сторони за допомогою сучасних інтернет технологій можуть безперервно проводити переговори щодо положень електронного договору, швидко пересилаючи свої пропозиції іншій стороні договору. Саме тому необхідно розвивати законодавство у сфері електронних договорів.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
2. Київець О. В. Договірне право України: Навчальний посібник. / О. В. Київець. – К.: КНЕУ, 2008. – 456 с.
3. Шишка Р. Б. Цивільне право України: Особлива частина. / Р. Б. Шишка. – К.: Ліра, 2015. – 1024 с.
4. Яновицька Г. Б. Цивільне право України: Навчальний посібник. / Г. Б. Яновицька, В. О. Кучер. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2011. – 468 с.

Караханян Карен Гургенович

здобувач вищої освіти

Дніпровського національного університету ім. Олесь Гончара

СПІВВІДНОШЕННЯ ПРАВОЗДАТНОСТІ І СУБ'ЄКТИВНОГО ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА

Правоздатності та суб'єктивному цивільному праву виокремлене особливе місце у цивільному праві. Важливим є питання стосовно співвідношення цих двох понять. Для того щоб співвіднести правоздатність і суб'єктивне цивільне право, необхідно розпочати дослідження з визначення понять. У ч. 1 ст. 25 Цивільного кодексу України зазначено, що правоздатність – це здатність фізичної особи мати права та обов'язки. [2]

Багато вчених по-своєму тлумачать поняття правоздатності. Наприклад, О. А. Красавчиков зауважив, що правоздатність необхідна настільки ж, наскільки й необхідна норма права, яка регулює певне суспільне відношення [1, с. 40], Н. І. Матузов називає правоздатність суспільно правовою властивістю особи, що виражає здатність суб'єкта бути носієм прав та обов'язків [3, с. 21]. Так, автор погоджується з кожною із цих варіантів, оскільки правоздатність у особи виникає з самого народження і припиняється у момент смерті, тобто все життя особа є носієм прав і обов'язків, як зазначив Матузов.

Д. М. Чечот вважає, що правоздатність у суб'єкта є завжди, незалежно від наявності у нього суб'єктивного права, оскільки особа, яка стала суб'єктом цивільного права, відразу набуває здатності бути носієм суб'єктивних цивільних прав [4, с. 11]. Стосовно суб'єктивного цивільного права, то Н. І. Матузов вважає, що суб'єктивне цивільне право, з точки зору юридичної науки, є не лише можливістю суб'єкта діяти, а діяти у відповідних межах, та відповідним чином